

zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov, ktorého priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou. Sťažovatelia sa zúčastnili tohto zhromaždenia a poukazovali na to, že k spočítaniu hlasov nedošlo priamo na zhromaždení, ale neskôr, čo nie je uvedené v notárskej zápisnici, pretože ich námietky boli zjavne dôvodné a zjavne toto bolo aj dôvodom, že notárska zápisnica bola vyhotovená až o 5 mesiacov. Ďalej namietali aj to, že z opatrenia nie je zrejmé, kedy Poľovnícky ochranný spolok [REDAKOVANÉ] podal žiadosť o zaevidovanie zmluvy. Podľa sťažovateľov skutočnosť, že neexistuje administratívny spis k rozhodnutiu o uznaní poľovného revíru, dosvedčuje, že nemohlo dôjsť k riadnemu overeniu zákonnosti. Ďalej tiež namietali, že zmluva bola zaevidovaná k neexistujúcemu (zaniknutému) poľovnému revíru [REDAKOVANÉ], keďže neskorším právoplatným rozhodnutím bol tento revír vedený pod názvom Spoločný poľovný revír vlastníkov poľovných pozemkov [REDAKOVANÉ] (ďalej len „spoločný revír“) a že v roku 2004 podali žiadosť o schválenie výkonu práva poľovníctva na základe uzatvorených zmlúv. Na základe podnetu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky protest prokurátora proti rozhodnutiu o uznaní spoločného revíru. Rozhodnutím Krajského lesného úradu v Banskej Bystrici č. 2010/00342 z 30. augusta 2010 došlo k zrušeniu spoločného revíru a sťažovatelia boli toho názoru, že zrušením spoločného revíru sa neobnovil poľovný revír [REDAKOVANÉ], pretože zo zákona nevyplývalo, že by tento revír mohol znovu vzniknúť, resp. sa obnoviť. V tomto smere poukazovali na princíp právneho štátu a právnej istoty, zrušenie podľa ich názoru nemohlo mať účinky *ex tunc*, ale iba *ex nunc*. K znovuobnoveniu revíru [REDAKOVANÉ] malo dôjsť po troch rokoch od zániku rozhodnutia, ktorým bol tento revír uznaný, čo podporuje záver, že rozhodnutie nie je a nemôže byť platné. Z uvedeného dôvodu žalovaný nemohol opatrením zaevidovať zmluvu k revíru [REDAKOVANÉ], ktorý bol uznaný na základe rozhodnutia z roku 1995, ktorého platnosť zanikla. K zaevidovaniu zmluvy nemohlo dôjsť aj z dôvodu absencie spisového materiálu (revíru [REDAKOVANÉ]), a preto nemohlo dôjsť ani k riadnemu overeniu novej zmluvy. Na základe uvedeného tvrdili, že nebol spoľahlivo zistený skutkový stav veci. Ďalšími námietkami sťažovateľov bolo tvrdenie, že v dôsledku premeny pozemkov na nepoľovné došlo časom k zmenšeniu uznaného revíru [REDAKOVANÉ], ďalej tiež namietali nezákonnosť poverení subjektov v notárskej zápisnici a nimi tvrdenú skutočnosť, že predchádzajúca zmluva k revíru [REDAKOVANÉ] bola ešte v platnosti v čase zaevidovania novej zmluvy a že Poľovnícky ochranný spolok [REDAKOVANÉ] bol evidovaný v zozname organizácií, ktoré si nesplnili povinnosť do 31. januára 2010 uviesť stanovky do súladu so zákonom a predložiť upravené stanovky obvodnému lesnému úradu. Tieto všetky namietané vady mali zakladať nezákonnosť opatrenia žalovaného.

2.2. O správnej žalobe sťažovateľov rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 76S/55/2021-282 z 24. novembra 2022 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že žalobu zamietol. K podstatnej námietke sťažovateľov, že nedošlo k spočítaniu hlasov priamo na zhromaždení, čo nie je uvedené v notárskej zápisnici, konštatoval, že tejto námietke chýba skutková a právna argumentácia, a aký vplyv na zákonnosť opatrenia mala mať. Po preskúmaní zápisnice zo zhromaždenia vlastníkov pozemkov bol súd toho názoru, že samotná skutočnosť, že k vyhotoveniu zápisnice došlo s časovým odstupom, samo osebe nemá vplyv na platnosť priebehu zhromaždenia a tam prijatých uznesení. Podstatným bolo, že ani po prepočítaní hlasov nedošlo k inému výsledku hlasovania. Rovnako v súvislosti s námietkou, že z opatrenia nie je zrejmé, kedy bol podaný návrh, konštatoval, že nie je zrejmé, aký má tento nedostatok vplyv na zákonnosť preskúmaného opatrenia. K námietke sťažovateľov, že opatrením bola zaevidovaná zmluva k zaniknutému revíru [REDAKOVANÉ], uviedol, že vo výroku č. 4 rozhodnutia o spoločnom revíri bolo

stanovené, že nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia stráca účinnosť rozhodnutie o uznaní revíru [REDACTED]. Vzhľadom na následné zrušenie rozhodnutia o spoločnom revíri a späťvzatie žiadosti o uznanie spoločného revíru krajský súd konštatoval, že v konaní o zaevidovanie zmluvy žalovaný nerozhodoval o opätovnom vzniku revíru [REDACTED], preto námietku, že správny orgán by mal rozhodnúť o znovuobnovení revíru [REDACTED] považoval za nedôvodnú. Konštatoval, že žalovaný vychádzal zo záveru, že zrušením neskoršieho rozhodnutia o uznaní spoločného revíru, ktorý bol tvorený tými istými pozemkami, sa obnovili účinky pôvodného rozhodnutia o uznaní poľovného revíru [REDACTED]. K námietke, či zrušenie neskoršieho rozhodnutia malo účinky *ex tunc* alebo *ex nunc*, uviedol, že právoplatnosťou neskoršieho rozhodnutia došlo k strate účinnosti skoršieho rozhodnutia, ale následkom zrušenia neskoršieho rozhodnutia bolo, že sa zrušil aj jeho účinok spočívajúci v strate účinkov pôvodného rozhodnutia, teda došlo k obnoveniu účinkov pôvodného rozhodnutia o uznaní revíru [REDACTED]. Konštatoval, že v prejednávanej veci nešlo o potrebu ochrany dobromyseľne nadobudnutých konkrétnych práv sťažovateľov, ktoré mohli vzniknúť v medziobdobí od právoplatnosti neskoršieho rozhodnutia o uznaní spoločného revíru do jeho zrušenia, ktorých ochranu súd mohol poskytnúť v tomto konaní, preto dospel k záveru, že námietka je v tomto smere vo vzťahu k predmetu konania irelevantná. K námietke sťažovateľov, že zmluva bola zaevidovaná opatrením ešte za platnosti predchádzajúcej zmluvy, krajský súd uviedol, že skoršia zmluva z roku 2011 bola predmetom súdneho konania o určenie jej neplatnosti s výsledkom, že žaloba bola zamietnutá pre nedostatok pasívnej legitimácie a nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľov. Súdu nebola zrejmá súvislosť medzi procesom, na základe ktorého bola uzavretá skoršia zmluva, a neskoršie namietaným procesom (o 9 rokov), na základe ktorého bola uzavretá zmluva, ktorá bola zaevidovaná napadnutým opatrením z hľadiska uznášaniaschopnosti a výsledku hlasovania. K predchádzajúcej zmluve uviedol, že z administratívneho spisu vyplýva, že uvedená zmluva bola vyradená z evidencie rozhodnutím pred vydaním napadnutého opatrenia. K námietke neexistencie administratívneho spisu k rozhodnutiu o uznaní revíru [REDACTED] z roku 1995 uviedol, že neexistencia spisu nemá za následok neexistenciu rozhodnutia a jeho účinkov. Rozhodnutie o uznaní revíru [REDACTED], v ktorom je vymedzený poľovný revír, mal žalovaný v dispozícii. K námietkam zmeny veľkosti revíru v dôsledku výstavby a straty charakteru týchto pozemkov ako poľovných pozemkov krajský súd konštatoval, že tieto boli nekonkrétne, bez uvedenia konkrétnych súvislostí, dôkazov a ich vplyvu na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. K námietkam o nezákonnosti poverení konštatoval rovnako ich nekonkrétnosť, keďže sťažovatelia neuviedli, ktoré splnomocnenia by mali byť chybné a z akého dôvodu. K námietke, že Poľovnícky ochranný spolok [REDACTED] si nesplnil povinnosť dať do súladu svoje stanovky, konštatoval, že sťažovatelia nepredložili v tomto smere žiaden relevantný dôkaz, len žiadali od správneho súdu preveriť, či tento ďalší účastník konania nie je v likvidácii, čo nie je jednoznačne a dostatočne prednesený návrh na vykonanie dôkazu. Údaj, či je alebo nie je ďalší účastník konania v likvidácii, je údajom dostupným z verejne prístupných registrov. Navyše, z administratívneho spisu vyplýva, že ich obsahom sú aj také listiny, z ktorých vyplýva, že tieto stanovky boli doplnené. K spochybňovaniu podpisu [REDACTED] na napadnutom opatrení krajský súd uviedol, že argumentácia „*podľa našich informácií*“ nedosvedčuje skutočnosť ani jej prípadný dopad na zákonnosť preskúmaného opatrenia. Pokiaľ sťažovatelia v replike uvádzali ďalšie žalobné námietky, resp. doplňali už uvedené námietky v žalobe v replike, tie krajský súd v poukazom na koncentračnú zásadu vyplývajúcu z § 181 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) vyhodnotil podľa § 183 ako oneskorene prednesené.

2.3. Proti rozsudku krajského súdu sťažovatelia podali kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že sťažnosť zamietol. V odôvodnení svojho rozsudku v podstatnom reagoval na námietky sťažovateľov. Pokiaľ sťažovatelia opakovali svoju argumentáciu o zániku revíru [REDAKOVANÉ] s poukazom na závery vo veci sp. zn. 1 Sžk 45/2020 z 26. augusta 2022, najvyšší správny súd uviedol, že rozhodnutie o uznaní revíru [REDAKOVANÉ] z roku 1995 bolo zrušené rozhodnutím o spoločnom revíre, pričom obe boli vydané za účinnosti staršieho zákona o poľovníctve (zákon č. 23/1962 Zb.), ktoré neobsahovalo žiadne ustanovenie týkajúce sa zániku či zrušenia revíru z dôvodu vzniku nového revíru či iným spôsobom. Vychádzajúc z povahy veci, logiky vzájomných právnych vzťahov, keď existencia poľovného revíru súvisí s vôľou vlastníkov pozemkov v ňom začlenených, sa však prax ustálila v tom, že vznikom nového revíru, ku ktorému sa pripoja vlastníci pozemkov z predchádzajúceho revíru, tento predchádzajúci revír zaniká. Z toho vychádzalo aj rozhodnutie o spoločnom revíre z 22. septembra 2006, ktoré v dôsledku vzniku nového spoločného revíru formulovalo výrok: *Nadobudnutím právoplatnosti tohto rozhodnutia stráca účinnosť rozhodnutie č. 748/27/1995 zo dňa 5. septembra 1995 (o uznaní revíru Ortúty, pozn.)*. Zrušením rozhodnutia o spoločnom revíre došlo už za účinnosti nového zákona o poľovníctve (zákon č. 274/2009 Z. z.). Najvyšší správny súd konštatoval, že ak stratilo platnosť rozhodnutie o uznaní poľovného revíru, ktorým došlo k zrušeniu alebo strate účinnosti iného (prvotného) rozhodnutia, obnovuje sa platnosť a účinnosť tohto (prvotného) rozhodnutia o uznaní poľovného revíru. Táto logika je pritom typická aj pre súdny prieskum mimoriadnych opravných prostriedkov podľa § 65 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Odlišný výklad by viedol k absurdnému stavu v rozpore s požiadavkami na spravodlivý proces. Dodal, že je potrebné uviesť, že obživenie zrušeného rozhodnutia je v právnom poriadku Slovenskej republiky relatívne bežným stavom (m. m. ZNSS 21/2022). Aplikujúc uvedené na predmetný prípad, najvyšší správny súd dospel k záveru, že zrušením neskoršieho rozhodnutia o spoločnom revíre z dôvodu jeho nezákonnosti došlo k zániku straty účinnosti rozhodnutia o uznaní revíru [REDAKOVANÉ], a teda k obnoveniu jeho účinkov. Na uvedenom nič nemení ani sťažovateľmi vedená teoretická a doktrinálna dišputa o účinkoch zrušujúceho rozhodnutia – či tieto vznikajú *ex nunc* alebo *ex tunc*. Tieto úvahy majú v zásade význam pre posúdenie právnych vzťahov v medziobdobí (v čase existencie rozhodnutia o spoločnom revíre, pozn.), v predmetnej veci sa však zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov v revíre [REDAKOVANÉ] uskutočnilo 30. júla 2020, pričom zmluva bola podpísaná 26. apríla 2021, v oboch prípadoch celkom zjavne (viac ako 10 rokov) po vydaní zrušujúceho rozhodnutia z 30. augusta 2010, teda v čase, keď už predmetné rozhodnutie vyvolávalo účinky (obnovenie revíru [REDAKOVANÉ]), bez ohľadu, či by boli posudzované *ex nunc*, alebo *ex tunc*. Inými slovami, skutočnosť, aká je povaha účinkov zrušujúceho rozhodnutia, nesúvisí s tým, kedy tieto časové účinky nastúpili, preto najvyšší správny súd konštatoval nedôvodnosť námietky.

2.4. Pokiaľ išlo o námietky oprávnenosti subjektov hlasovať a k počtu hlasov, ktorými disponovali, najvyšší správny súd uviedol, že tieto boli konkretizované oneskorene s poukazom a citáciou rozhodnutia sp. zn. 1 Asan 2/2020 z 29. septembra 2021. Konštatoval, že správny súd bol povinný preskúmať len tie námietky sťažovateľov, ktoré boli vymedzené riadne a včas v správnej žalobe. Nebol povinný podrobovať napadnuté opatrenie žalovaného prieskumu *ex offi*. Z uvedeného dôvodu nemusel prihliadať na rozšírenie námietok sťažovateľov uplatnených v replike zo 6. decembra 2021. K nezákonnosti splnomocnení a nárastu nepoľovných plôch konštatoval ich

všeobecnosť a správnosť záveru o ich nedôvodnosti. Ako *obiter dictum* dodal, že aj keby zohľadnil rozšírenú argumentáciu v replike, nič by to nemenilo na výsledku predmetného súdneho konania. Výhrady sťažovateľov o nedostatku konkretizovaných oprávnení sa týkali poľovných pozemkov v súhrne len 1,4556 % z celkovej výmery poľovných pozemkov revíru ■■■■■ pričom na zhromaždení vlastníkov sa zúčastnilo 56,89 % vlastníkov pozemkov a za hlasovalo 55,76 % vlastníkov. Aj v prípade, že by tieto výhrady sťažovateľov boli dôvodné, nemohli byť dôvodom na nezaevidovanie zmluvy opatrením žalovaného. Rovnako ku konkretizovaným výhradám o náraste nepoľovných pozemkov uviedol, že tieto boli marginálne, nespôsobilé ovplyvniť výsledok hlasovania. V súhrne konštatoval, že aj v prípade prípustnosti týchto námietok by boli tieto námietky nedôvodné. K námietke absencie administratívneho spisu a nedostatočne zisteného skutkového stavu uviedol, že rozhodnutie o uznaní revíru ■■■■■ z roku 1995 obsahuje slovný popis hraníc revíru, pričom neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia je aj grafická príloha obsahujúca vyznačenie hraníc poľovného revíru. Osobitne dal do pozornosti, že žalovaný v konaní o zaregistrovanie zmluvy disponoval prístupom do tam identifikovaných verejných registrov a katastra nehnuteľností, teda disponoval dostatkom informácií, aby posúdil oprávnenosť a hlasovacie práva vlastníkov pozemkov. Preto námietky sťažovateľov v tomto smere neakceptoval. K prekážke zaevidovania zmluvy z dôvodu platnosti skoršej zmluvy uviedol, že z administratívneho spisu vyplýva, že Slovenská poľovnícka komora listom zo 14. apríla 2021 oznámila Poľovníckemu ochrannému spolku ■■■■■ zánik členstva v komore z dôvodu nezaplatenia členského príspevku k 14. aprílu 2021. Žalovaný z tohto dôvodu opatrením z 21. apríla 2021 vyradil predchádzajúcu zmluvu z evidencie k 14. aprílu 2021. Vychádzajúc z uvedeného, konštatoval nedôvodnosť aj tejto námietky sťažovateľov a správnosť jej posúdenia krajským súdom. K námietke, že Poľovnícky ochranný spolok ■■■■■ si nesplnil svoju povinnosť dať do súladu svoje stanovky k 31. januáru 2010, poukázal na obsah administratívneho spisu a verejne dostupný register poľovníckych organizácií, z ktorých vyplývalo, že spolok ■■■■■ si túto povinnosť splnil, čím vyvrátil dôvodnosť námietky sťažovateľov. Sumarizujúc uvedené, najvyšší správny súd konštatoval stotožnenie sa so závermi napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý považoval za dostatočne odôvodnený, vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci a súladný s ustálenou rozhodovacou praxou kasačného súdu, preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Sťažovatelia v sťažnosti argumentujú v prospech porušenia svojich práv napadnutým rozsudkom, pričom odôvodnenie a závery najvyššieho správneho súdu považujú za arbitrárne a nedostatočné. Svojím obsahom ide o totožnú argumentáciu, ktorú uplatnili už v priebehu konania pred správnym súdom, ako aj pred kasačným súdom. Tvrdia, že zrušením neskoršieho rozhodnutia o uznaní spoločného revíru sa neobnovila platnosť a účinnosť rozhodnutia o revíre ■■■■■ a rovnako že nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, preto napadnuté opatrenie žalovaného je aj naďalej nezákonné a súdny prieskum a posúdenie veci najvyšším správnym súdom možno považovať za nespravodlivé a napadnutý rozsudok za arbitrárny.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či najvyšší správny súd dal dostatočné a ústavno-konformné odpovede na výhrady sťažovateľov súvisiace s namietanými vadami opatrenia žalovaného.

5. Ako už bolo konštatované, sťažnostná argumentácia sťažovateľov je v podstatnom identická s argumentáciou, na ktorú kasačný súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd (vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich správnych orgánov a súdov) považuje riešenie a výsledok sporu za spravodlivý, pričom na rozdiel od sťažovateľa považuje odôvodnenia rozhodnutí správnych súdov za dostatočné, argumentačne konzistentné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností.

6. Sťažovatelia v konaní pred kasačným súdom nepreukázali, že boli ukrátení na svojich právach, resp. že by v prípade zopakovania administratívneho konania toto konanie viedlo k odlišnému, pre nich priaznivejšiemu výsledku. V tomto smere ani v konaní pred ústavným súdom neprodukovali žiadne dôkazy ani argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné dôjsť k záveru, že boli ukrátení na svojich právach a v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu ich označených práv.

7. V zásade možno konštatovať, že len tie vady administratívnych rozhodnutí, ktoré po ich zrušení sú spôsobilé potenciálne priviesť iný výsledok administratívneho konania, sú relevantné pri preskúvaní ich zákonnosti v rámci správneho súdnictva. Uvedené vyplýva zo znenia § 177 ods. 1 v spojení s § 178 ods. 1 SSP, pretože predpokladom úspešnosti správnej žaloby je tvrdenie, že žalobca bol ukrátený na svojich subjektívnych právach.

8. Sťažovatelia sa domáhali zrušenia opatrenia žalovaného v dôsledku nimi tvrdených početných väd, ktoré mali zakladať nezákonnosť opatrenia žalovaného. Väčšina uplatnených väd bola krajským súdom vyhodnotená tak, že nemali ani len potenciál spochybniť zákonnosť napadnutého opatrenia, pričom niektoré z nich boli len v rovine všeobecných nekonkretizovaných úvah, ktorými sa snažili spochybniť postup žalovaného a napadnuté opatrenie. Pokiaľ ide o rozšírenie argumentácie a dôvodov tvrdenej nezákonnosti napadnutého opatrenia v replike v konaní o správnej žalobe, ústavný súd konštatuje, že v aplikácii koncentračnej zásady na základe zákonného podkladu (§ 134 ods. 1 v spojení s § 183 SSP) nemožno vidieť porušenie označených práv sťažovateľov. Ani kľúčový záver o obživenutí rozhodnutia o uznaní revíru █████ nemožno podľa ústavného súdu považovať za rozporný s princípmi právneho štátu a právnej istoty tak, ako to namietali sťažovatelia. Riešenie tejto zákonom neupravenej otázky, ktoré zvolil najvyšší správny súd, možno vzhľadom na argumentačnú konzistentnosť tohto riešenia považovať v okolnostiach posudzovanej veci za ústavne konformné, spravodlivé a logické, keďže prijatým riešením nedošlo k zásahu do práv iných subjektov ani do konkrétnych práv sťažovateľov.

9. Napadnutý rozsudok je podľa názoru ústavného súdu riadne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco odôvodnený, preto ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnený ani arbitrárny. Rovnako nie je možné dospieť k záveru, že by dôvody, na ktorých je založený, nezodpovedali skutkovému stavu, tak ako ho zistili vo veci konajúce správne orgány, a jeho právnomu posúdeniu.

10. Keďže ústavný súd v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľov

za spôsobilú, aby na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

11. Ústavný súd tak dospel k záveru, že neexistuje relevantný súvis medzi namietanými právami sťažovateľov na súdnu ochranu a spravodlivý proces na jednej strane a napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľov v celom rozsahu uvedených práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

12. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu